

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

JAMES PATTERSON
MICHAEL LEDWIDGE

Grădina Zoologică

CUPRINS

PROLOG

TOTUL SE ÎNTÂMPLĂ LA ZOO.....9

CARTEA ÎNTÂI

ÎNCEPUTUL SFÂRȘITULUI.....21

CARTEA A DOUA

ÎN AFRICA.....63

CARTEA A TREIA

CASĂ, DULCE CASĂ.....137

CARTEA A PATRA

BĂȘTINAȘII SUNT NELINIȘTIȚI.....205

UNU

Grădina zoologică din Los Angeles
West Hollywood, California

Așezate în Griffith Park – o rezervație naturală de o mie șapte sute de hectare unde se găesc, printre altele, două terenuri de golf, Centrul Național Autry și celebrul semn HOLLYWOOD –, grădina zoologică și grădinile botanice din Los Angeles sunt mai degrabă atracții turistice decât locuri de conservare a vieții sălbatice.

Finanțată din bugetul fluctuant al primăriei, grădina zoologică seamănă cu un bălci obosit. De-a lungul promenadei din beton alb, coșurile de gunoi sunt pline ochi. Duhoarea de la mormanele de baligă din cuștile animalelor jigărite se simte peste tot. Toate zac nemișcate și privesc apatic sub soarele necruțător al Californiei.

Aflat la nord-est de intrare, țarcul leilor e împrejmuit de un șanț din ciment, acoperit cu un strat de mazăgă. Cândva – dacă-ți mijeai ochii bine de tot – ai fi zis că seamănă cu o mică zonă din rezervația Serengeti din Tanzania. Dar, astăzi, lăsat în paragină, subfinanțat

și cu puțini angajați, arată așa cum se vede: un țarc din beton, plin de mizerie, împrejmuț cu petice de iarbă artificială și copaci din plastic.

La opt și cinci dimineața e deja cald în zona aparent nelocuită. Doar ceva întunecat, care seamănă cu un șarpe, se leagănă înainte și-napoi printre smocurile de iarbă artificială. Tot ce se aude e un freamăt ușor.

Apoi, la cincisprezece metri spre sud, ceva mare sare din spatele unui bolovan fals, făcut din bucăți de placaj. Cu capul nemișcat și ochii de un galben-deschis strălucind, Mosa, leoaica, traversează țarcul cu o viteză care-ți taie respirația. Dar, în loc să sară în iarbă, în ultima fracțiune de secundă se rostogolește. Praful se înalță în aer când se răsuțește pe spate și se ridică.

Ascuns bine în iarbă e Dominick, perechea leoaicei Mosa și masculul dominant. Grădina zoologică are doi lei Transvaal, aduși din sud-estul Africii. Mai bătrân decât Mosa, își înalță coama regală și roșcată privind-o rece. Așa cum s-a întâmplat tot mai des în ultimele săptămâni, leul e încordat, vigilent și fără chef de joacă. Clipește o dată scurt și începe din nou să dea din coadă prin iarba înaltă.

Mosa îl privește preț de câteva secunde, apoi se uită spre gardul din spate, la mingea mare din cauciuc pentru antrenament pe care i-o dăduse unul dintre îngrijitori. În cele din urmă, ignorând mingea, se înclină încet înainte ca să-și frece botul de coama lui Dominick, lingându-l supusă când trece pe lângă el.

Mosa își curăță labele imense în timp ce toate marile feline stau împreună sub cerul albastru al

Californiei. Dar nu ceea ce fac, ci ceea ce nu fac leii e semn că, în această dimineață, ceva nu-i în regulă.

Pentru lei, ca și pentru alte mamifere sociale, vocalizările joacă un rol important în comunicare. Leii scot sunete atunci când se angajează în competiții sexuale, când se luptă pentru teritorii și ca să coordoneze apărarea împotriva prădătorilor.

Mosa și Dominick au comunicat tot mai puțin în ultimele două săptămâni. Acum nu mai scot niciun sunet.

Cu mult înainte să-l audă, leii îl simt pe îngrijitor cum zornăie gardul din plasă, la patruzeci și cinci de metri în spatele lor. Când adulmecă miros de om, reacționează cum n-au mai făcut-o niciodată. Se ridică. Cozile devin rigide, li se ciulesc urechile, în timp ce blana li se zburlește vizibil pe spate.

La fel ca lupii, leii vânează și se năpustesc asupra prăzii în grupuri. Comportamentul pe care-l manifestă acum cei doi arată că sunt pregătiți să doboare prada.

Dominick iese din iarbă și pătrunde în luminiș. Este imens, chiar și pentru un mascul – cântărește două sute de kilograme, măsoară aproape trei metri lungime și e înalt de mai bine de un metru. Regele junglei adulmecă aerul și, detectând din nou mirosul de om, se îndreaptă spre locul din care vine potențiala pradă.

DOI

Terrence Larson, îngrijitorul-asistent al felinelor mari, deschide poarta din plasă de la țarcul leilor, pune cârligul ca să țină ușa deschisă și trage găleata roșie din plastic înăuntru. Solid, de vârstă mijlocie, angajatul alungă muștele în timp ce cară mâncarea – zece kilograme de oase și bucăți însângerate de carne de vită.

La doisprezece pași în interior, la capătul gardului din plasă înalt până la piept, Larson, fost tehnician de lumini pe platourile Paramount, aruncă bucățile de carne și se retrage câțiva pași. Hălcile cad pe pământ, rostogolindu-se. Întoarce găleata și se așază pe ea, undeva aproape de poarta deschisă. Știe că ar trebui să privească de dincolo de poartă cum mănâncă felinele. Dar, pentru că e finalul săptămânii în care pică 4 Iulie și toți șefii sunt în vacanță, își spune că nu-i așa o mare problemă.

Să stea în țarc împreună cu leii în dimineața de dinaintea deschiderii grădinii zoologice e cea mai bună parte a zilei. Lui Tommy Rector, tânărul șef al departamentului, îi plac jaguarii și râșii, feline mai mici și afectuoase. Însă, de când cu călătoria la circul Ringling Brothers, care i-a schimbat viața la vârsta de șapte ani,

Larson e pasionat de lei. Există un motiv pentru care acest animal e simbolul puterii, al pericolului, al misterului, își spune; există un motiv pentru care toți acei bărbați puternici – Hercule, Samson – s-au luptat cu leii. Puterea, grația fizică și frumusețea nepământească ale acestora încă îl uimesc, chiar și după cincisprezece ani de când lucrează în preajma lor. Larson le spune adesea prietenilor că nu-i vine să creadă că e plătit pentru slujba asta, la fel cum zicea și atunci când lucra la Paramount.

Scoate un pachet de țigări din buzunarul de la piept al cămășii de lucru kaki și, în timp ce-și aprinde țigara, stația radio prinsă de buzunarul pantalonilor scurtți emite un țuit de alertă. O pune la ureche, încercând să ghicească problema. Vocea subțire a lui Al Ronkovski de la întreținere se aude neclară; se plânge că o persoană a parcat pe locul lui.

Larson pufnește în râs, dă volumul stației mai încet și scoate fumul pe nări în două fuioare cenușii, în timp ce scrutează iarba de la celălalt capăt al țarcului. Se întrebă unde naiba ar putea fi cei doi lei. De obicei, când deschide poarta, Mosa îl așteaptă ca o pisică de casă ce vine alergând la auzul unui deschizător de conserve electric.

Când aude plescăitul apei, Larson aruncă țigara și se ridică în picioare. Îl cuprinde spaima.

Ce? „Nu! Șanțul?”

O bermă și o platformă de protecție previn căderea leilor în apă. De fapt, niciodată n-au fost de mare folos.

Odată, angajații s-au chinuit două ore direcționând-o pe Mosa, îngrozită și udă, înapoi pe uscat.

Atât îi mai trebuie, cu șefii plecați și cu personalul redus la jumătate. S-o facă pe salvamarul cu un leu de două sute de kilograme, supărat și ud.

Să intre în cușcă fără întăriri, teoretic, asta-i cu siguranță interzis; în practică însă, e la ordinea zilei. Rapid, deschide poarta pe care o folosesc îngrijitorii și aleargă spre marginea bermei ridicate deasupra apei.

Răsufală ușurat când vede una dintre mingile suedeze verzi de antrenament plutind în șanț. A uitat de lucrurile prostești. Asta era tot ce se întâmplase. Cumva, Mosa a aruncat mingea peste platformă. „În fine!“ își spune.

Întorcându-se de pe marginea bermei, Larson se oprește. Stă lângă șanț, clipind. Dominick se află chiar între el și poarta deschisă a gardului de protecție. Leul stă nemișcat, dând metodic din coadă, cu ochii aurii ațintiți asupra lui Larson. Bucățile de carne sunt neatinsse undeva în apropiere. Stă acolo, imens, tăcut, fixându-l pe Larson cu ochii hotărâți, de culoarea flăcărilor.

Larson simte cum rămâne fără salivă în timp ce imensa felină se înclină înainte și înapoi, ca un pugilist care face fente.

„Pozează“, își spune Larson cât poate de calm, încercând să rămână nemișcat. Desigur, bătrâna felină e pur și simplu surprinsă de prezența lui acolo, în mijlocul teritoriului său. Larson știe că, în sălbăticie, acest morocănos de douăzeci de ani ar fi fost de mult

omorât de alți lei mai tineri, претенdenți ai femelelor din grupul lui.

Larson își dă seama că-l deranjează. Își amintește de stația radio, dar se hotărăște să n-o folosească. Cel puțin, nu încă. Nu e prima dată când se află în țarcul lui Dominick. Bătrânul încearcă doar să se impună. Se va plictisi de acest mic joc de-a cine-i fricosul și se va întoarce rapid la mâncarea lui. Dominick îl cunoaște de mulți ani pe Larson. Îi recunoaște mirosul, știe că nu-i o amenințare.

În plus, în cel mai rău caz, Larson are șanțul în spatele lui. Trei pași și ar fi peste margine, în siguranță. Ud și umilit, poate cu o gleznă ruptă. Dar, până să ajungă ceilalți îngrijitori, pielea i-ar mai acoperi încă oasele și măruntaiele ar fi la locul lor, acolo unde și trebuie să rămână.

„Haide, prietene“, spune Larson în șoaptă, cu o voce de adormit copiii. „Îmi place Mosa ta, da' nu-i genul meu.“

Larson mai mult simte decât vede mișcarea din stânga lui. Se întoarce la timp cât să poată dibui cu privirea ce țâșnește din iarbă. E ceva masiv, roșiatic, aruncând în aer o coloană de praf în timp ce se repede spre el mărindu-se, prinzând viteză.

Îngrijitorul n-are timp să facă niciun pas înainte de saltul leoaicei. Capul felinei se lovește de pieptul lui ca o bilă pentru demolări. Zburând și apoi căzând pe spate la o distanță de trei metri, rămâne aproape fără suflare.

Larson zace pe spate, uluit. Inima îi bate atât de repede și cu putere, încât se întreabă dacă nu cumva

suferă un atac de cord. Gândul dispare când simte mârâitul grav al leoaicei răsunându-i în ureche.

Întinde mâna spre stația radio, dar e prea târziu. Mosa și-a pus deja labele pe umerii lui și-l mușcă de față. Caninii superiori îi străpung ochii în timp ce incisivii inferiori alunecă spre partea de jos a maxilarului lui.

Apucat de cap și scuturat înainte și-napoi, Larson e neajutorat ca o păpușă de cârpă. Ultimul lucru pe care-l înregistrează creierul lui chiar înainte să moară e trosnetul gâtului frânt, asemănător cu cel al unui creion rupt.

TREI

Leoaica mârâie și-i dă drumul îngrijitorului mort. Își folosește gheara pe post de scobitoare, ca să scoată o fâșie de carne dintre dinți. Ce a mai rămas din ceasul lui Larson cade pe pământ, în timp ce Mosa își linge sângele de pe bot.

Dominick a mâncat deja și începe să alerge spre poarta deschisă. La capătul coridorului din plasă, trec pe lângă știuta cușcă în care îngrijitorii îi înghesuie atunci când leii au nevoie de asistență medicală. Asta nu le va lipsi.

Parcurg rapid curtea felinelor mari. În capătul îndepărtat, lângă furtunuri, e o poartă joasă și dincolo de ea, aleea strălucitoare din beton alb a grădinii zoologice. Mosa și Dominick sar ușor peste poartă și, curând, aleargă pe promenada liberă. Fac apoi un salt peste poarta rotativă și peste parcare, spre cel mai apropiat pâlc de stejari și nuci din Griffith Park.

Se îndreaptă grăbiți spre un deal cu arbuști și coboară pe partea cealaltă. În briza caldă, simt iar miros de om. O clipă mai târziu își dau seama că vine din apropiere, unde se află un teren de golf. E un tânăr de culoare, chipeș, îmbrăcat cu o cămașă roșie și pantaloni negri. Joacă o partidă de golf înainte să